

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ АРТЪР ДЖЪРМИН

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2015

chitanka.info

I.

Животът е гадно нещо, ала зад кулисите на онова, което знаем за него, често се прокрадват дяволски истини, които го правят хиляда пъти по-отвратителен. Науките, чиито шокиращи открития пометоха със замах досегашните ни илюзии, навярно съвсем скоро ще унищожат човешкия ни вид — ако изобщо сме отделен вид — защото мозъците на простосмъртните едва ли ще понесат съкрушителното бреме на неподозираните до този момент ужаси. Узнаем ли какво представляваме в действителност, вероятно ще постъпим като сър Артър Джърмин, който в последния ден от живота си се заля с керосин и лумна като факла. Никой не се осмели да събере овъглените му тленни останки в урна, нито пък да му издигне надгробен паметник, особено след като в дома му бяха открити документи с определено съдържание и един голям сандък; щом зърнаха онова, което се намираше във въпросния сандък, на познатите му тутакси им се прииска да забравят, че Артър Джърмин някога е съществувал.

В този съдбовен августовски ден Артър Джърмин отвори сандъка, изпратен му от Африка, след което се отправи към намиращото се зад къщата му тресавище, където се самозапали. Важно е да се отбележи, че именно съдържанието на сандъка го подтикна към тази фатална постъпка, а не външният вид на покойния джентълмен, който беше, меко казано, доста необичаен. За мнозина от нас животът би бил истинско мъчение, ако изглеждахме по този начин; Артър Джърмин обаче бе поет и учен и не се интересуваше от подобни дреболии. Страстта към усвояването на нови знания беше в кръвта му — прадядо му, сър Робърт Джърмин, беше баронет и знаменит антрополог, а неговият прапрапрадядо, сър Уейд Джърмин, се бе прочул като един от първите изследователи на региона на Конго. Той бе оставил след себе си пространни трудове, в които подробно бе описал природата на тези земи, тяхната флора и фауна, населяващите ги племена и хипотетичната древна цивилизация, съществувала там преди много векове. Сър Уейд се отличаваше с почти маниакален

стремеж да опознае света и тайните му, обаче причудливите му теории за наличието на доисторическа бяла цивилизация в Конго, изложени в книгата му „Наблюдения над някои области от Африка“, бяха посрещнати със същинска буря от насмешки в научните среди. Ала не толкова саркастичната жлъч на колетите му, колкото недоверието от страна на обществото предопредели горчивата му участ. През 1765 година безстрашният изследовател, преживял всевъзможни трудности и изпитания в африканските джунгли, бе въдворен в дом за душевноболни в Хънтингтън.

В интерес на истината, безумието дремеше във всички членове на фамилията и околните се радваха, че родът няма много представители. Във всяко поколение имаше само по един наследник от мъжки пол, а с кончината на Артър Джърмин аристократичното родословие бе окончателно прекъснато. Трудно е да се каже как ли би постъпил Артър след отварянето на сандъка, ако имаше син. Всички Джърмини бяха уродливи, но Артър изпъкваше със своята уродливост дори сред отблъскващите си сродници. Между впрочем на старинните портрети в семейното имение се виждаха и симпатични, интелигентни лица с хармонични черти, небелязани от клеймото на грозотата и безумието. Фамилният недъг — или проклятие — започваше да се проявява след сър Уейд, чиито диви и невероятни истории за Черния континент изпълваха малобройните му приятели с възхищение и ужас. Колекцията му от африкански трофеи недвусмислено свидетелстваше за ненормалността на собственика си, защото никой здравомислещ човек не би събирал — и съхранявал в дома си — подобни отвратителни и зловещи експонати.

Ориенталското му отношение към съпругата му също бе показателно, защото я държеше в скандална дори за времето си изолация. По думите му тя била дъщеря на португалски търговец, с когото се запознал в Африка, и в сърцето ѝ така и не припламнала любов към Англия и нейните порядки. Заедно с малкия им син, роден на Черния континент, тя се появи в семейното имение, след като сър Уейд се завърна от второто си — и най-дълго — пътешествие. Изследователят съвсем скоро предприе и трето пътуване до Африка, вземайки съпругата си със себе си, по време на което тя — както твърдеше сър Уейд — издъхнала. Никой така и не я зърна отблизо, дори прислугата; всъщност слугите изобщо не изгаряха от желание да

се срещат с нея, защото според слуховете лейди Джърмин се отличавала с ужасно избухлив и зъл нрав. Докато пребиваваше в дома на съпруга си, тя живееше в най-отдалеченото крило на къщата и сър Уейд беше единственият човек, с когото контактуваше. Както изглежда, ексцентричният учен по принцип си беше отявлен привърженик на изолацията на членовете на семейството си, защото по време на отсъствията му за невръстния му син се грижеше само една бавачка — изключително грозна и противна чернокожа жителка на Гвинея. А след като се завърна в Англия без безследно изчезналата госпожа Джърмин, сър Уейд сам се зае с възпитанието на детето си.

Една от причините да смятат изследователя за умопобъркан се дължеше на разговорите, които той водеше с хората, особено когато си пийнеше малко. В просветения, пропит с рационализъм осемнайсети век най-малкото не бе благоразумно от страна на сериозен учен да бръцолеве захласнато за фантастични образи и пейзажи, ужким съзрени под конгоанската луна; за гигантски стени и покрити с лиани колони на изоставени безименни градове; за безмълвни и влажни каменни стъпала, водещи надолу към непрогледния мрак на бездънни подземия и лабиринти от катакомби с погребали там съкровища... Най-големите небивалици обаче бяха свързани с предполагаемите обитатели на тези места. Това били създания, които водели произхода си наполовина от джунглите, наполовина от древния езически град и били толкова необикновени, че и самият Плиний^[1] би ги описал с известна доза скептицизъм; по всяка вероятност те се появили на бял свят, след като гигантските човекоподобни маймуни нахълтали в умирация древен град с неговите порутени колони, мрачни гробници и причудливи барелефи.

След завръщането си от последното си пътешествие сър Уейд разказваше за всичко това с такова свръхестествено страхопочитание, че слушателите му в кръчмата „Рицарската глава“ неволно потръпваха. След третото си питие ученият започваше да се хвали с откритията си, направени в джунглите, и надълго и нашироко обясняваше как бродел в пълна самота сред страшните развалини, чието местонахождение било известно само на него. Когато го прибраха в дома за душевноболни, местните жители въздъхнаха с облекчение, защото им бе дошло до гуша от сър Уейд и неговите налудничави истории. Самият изследовател не изглеждаше особено огорчен след

въдворяването му в лудницата. Откакто се роди синът му, той, незнайно защо бе намразил семейното имение и времето, което прекарваше там, постепенно намаляваше за сметка на часовете на алкохолно опиянение в „Рицарската глава“. Накрая кръчмата се превърна в нещо като негова щабквартира, а когато го изолираха от обществото, даже изпитваше нещо като благодарност към надзирателите, сякаш го охраняваха от някаква надвиснала заплаха. Три години по-късно сър Уейд почина.

Синът на Уейд Джърмин — Филип — също беше доста своеобразна личност. Въпреки голямата си прилика с дръзкия учен, той се отличаваше с такава уродлива външност и груби маниери, че повечето хора страняха от него. Мнозина се опасяваха, че ще наследи бащината си лудост, ала това не се случи; Филип просто се оказа безнадеждно тъп и склонен към епизодични изблици на неудържима ярост. Макар и среден на ръст и с не особено широки рамене, той притежаваше огромна физическа сила и невероятна гъвкавост. Дванайсет години след като наследи титлата и състоянието на сър Уейд, Филип се ожени за дъщерята на своя лесничей, който според мълвата имаше цигански произход, обаче малко преди раждането на сина си постъпи във флота като прост матрос. Това още повече засили общественото негодувание, което и бездруго бе нараснало след брака му с жена с незнатно потекло. След края на Американската война за независимост Филип започна да плава на търговски кораб, провеждащ рейсове до Африка, и бързо си спечели уважението на другите моряци с неимоверната си физическа сила и безстрашното си катерене по мачтите. Една нощ обаче, когато ветроходът акостира на конгоанския бряг, Филип Джърмин изчезна и никой повече не го видя.

В сина на Филип семейните странности се проявиха по доста неочакван и съдбовен начин. Макар и с известни диспропорции в телосложението си, Робърт бе висок, строен и симпатичен и се отличаваше с ориенталска грациозност. Той пръв проучи впечатляващата колекция, която дядо му Уейд бе донесъл от Африка, и прослави фамилията Джърмин не само сред географите, но и сред етнолозите. През 1815 година сър Робърт се ожени за дъщерята на виконт Брайтхолм, която му роди три деца. Родителите държаха под ключ най-голямото и най-малкото заради физическите и умствените им недъзи, ето защо никой така и не ги видя. Дълбоко опечален от този

неприятен обрат в семейния му живот, ученият потърси утеха в работата и организира две продължителни експедиции във вътрешността на Африка. Средният му син — Невил — бе необичайно отблъскваща личност; хората мълвяха, че сякаш бе съчетал в себе си мрачния нрав на Филип Джърмин и арогантността на рода Брайтхолм. През 1849-а той избяга от къщи с една проста танцьорка, но само след година се завърна и поиска прошка. По това време вече бе вдовец — жена му бе умряла, след като го бе дарила с момченце, което нарекоха Алфред. Именно на този Алфред съдбата отреди след време да стане баща на Артър Джърмин.

Според приятелите на сър Робърт причината за умопомрачението му се дължеше на нещастията, стоварили се върху плещите му, ала не бива да се пренебрегва и ролята на африканския фолклор. Старият изследовател събираше легенди за племето онга, живеещо недалеч от проучваната от сър Уейд област. Робърт Джърмин се надяваше, че тези легенди ще му помогнат да открие истината за изгубения сред джунглите древен град, обитаван от странни хибридни създания. В архива на дядо си Робърт бе намерил извънредно любопитни документи, навеждащи на мисълта, че въображаемите видения на обезумелия сър Уейд навярно са били подхранвани от африканските сказания.

На 19 октомври 1852 година в семейното имение пристигна прочутият изследовател Самюъл Сийтън, който бе живял известно време сред племето онга и бе събрал огромно количество информация за тях. Сийтън предполагаше, че някои легенди за каменния град на гигантските бели маймуни, над които властвал могъщ бял бог, биха могли да се окажат ценни за етнолога. Навярно в разговора си с Робърт посетителят е представил множество интересни свидетелства, за които можем само да гадаем, защото срещата на двамата антрополози внезапно приключила с шокираща поредица от ужасяващи събития. Сър Робърт Джърмин излязъл от библиотеката, оставяйки удушения труп на Самюъл Сийтън да изстива на пода, след което хладнокръвно погубил и трите си деца — както онези с физическите и умствените недъзи, така и избягалия през 1849-а Невил. Той издъхнал, докато бранел живота на двегодишния си син Алфред, който също бил набелязан за умъртвяване от стария безумец. След този инцидент сър Робърт бе прибран в затвор за душевноболни престъпници, където

направи няколко неуспешни опита за самоубийство и в крайна сметка почина от апоплектичен удар след по-малко от три години.

Сър Алфред Джърмин стана баронет на четвъртата година от живота си, ала вкусовете и предпочитанията му изобщо не съответстваха на тази благородническа титла. Щом навърши двайсет, той се присъедини към оркестъра на един мюзикхол, а на трийсет и шест изостави жена си и сина си Артър на произвола на съдбата и тръгна да гастролира из Америка със странстващ цирк, наречен „Най-голямото шоу на Земята“. Животът му приключи по най-ужасяващ и безславен начин. Сред животните в цирка имаше една огромна мъжка горила с необичайно светла окраска; тази маймуна се отличаваше с изключително кротък нрав (което никак не се връзваше с исполинската ѝ сила) и бе спечелила любовта на всички артисти. Що се отнася до Алфред Джърмин, той бе като омагьосан от нея и двамата често седяха един срещу друг от двете страни на решетката на клетката, гледайки се в очите. В края на краищата Алфред получи разрешение да дресира животното и постигна смайващи резултати, възхитили както публиката, така и колегите му. Една сутрин — по това време циркът бе в Чикаго — Алфред репетираше с горилата боксьорски мач, по време на който приматът ненадейно нанесе на дресъора си удар с несъобразена сила, причинявайки му остра физическа болка и уязвявайки самолюбието му. За случилото се впоследствие членовете на групата предпочитаха да не си спомнят. Никой от тях не очакваше, че Алфред Джърмин изведнъж ще нададе пронизителен нечовешки вик, ще сграбчи с две ръце гигантския си противник, ще го притисне към пода на клетката и ще забиے зъбите си в косматата му шия. В първите няколко секунди горилата бе смаяна от изненадващите действия на дресъора си, ала бързо дойде на себе си и докато я укротят, тялото на покойния баронет вече бе обезобразено до неузнаваемост.

[1] Плиний Стари (23–79) — древен римски учен и историк, автор на „Естествена история“. — Б.пр. ↑

II.

Артър Джърмин беше син на сър Алфред Джърмин и една обикновена певица от оркестъра на мюзикхола. Когато баронетът заряза семейството си и започна да скитосва с цирковата трупа, майката пристигна с детето в имението на фамилията Джърмин, където стана пълновластна господарка. Тя не бе забравила за дворянската титла на сина си и се постара да му даде най-доброто образование за оскъдните средства, с които разполагаше. По това време финансите на рода се топяха като пролетен сняг и старинният дом се намираше в крайно окаяно състояние, но младият Артър го харесваше. Юношата не приличаше на нито един от предците си, защото бе поет и мечтател. Онези съседи, които знаеха за мистериозната португалска съпруга на стария Уейд Джърмин, шушукаха, че заслугата за това била на латинската ѝ кръв, ала повечето се присмиваха на изострената му чувствителност и афинитета му към прекрасното, приписвайки я на майка му — певицата с неизвестен произход. Поетичната изтънченост на младежа изобщо не се връзваше с уродливата му външност. Почти всички представители на рода се отличаваха с грубо телосложение и противни физиономии, но без преувеличение можеше да се каже, че в това отношение Артър задминаваше всички свои роднини. Думите бяха безсилни да опишат грозотата му, ала нямаше съмнение за едно — отблъскващите черти на лицето му и неестествената дължина на ръцете му караха всеки, зърнал го за първи път, да потръпва от отвращение.

Обаче физическата му уродливост напълно се компенсирала от необикновения му ум и одареност. Научната му ерудиция бе впечатляваща, Артър бе удостоен с най-почетните награди в „Оксфорд“ и издигна интелектуалната слава на рода до нови висоти. Макар и с темперамент по-скоро на поет, отколкото на учен, той все пак възнамеряваше да продължи изследванията на предците си в областта на африканската етнология. Забележителната конгоанска

колекция на сър Уейд беше на негово разположение и младежът често размишляваше за тайнствената доисторическа цивилизация, в чието съществуване неговият прапрапрадядо беше вярвал, надявайки се да сплете в едно древните легенди и многобройните записки, останали от сър Уейд. По отношение на безименната раса от хибридни същества, обитаващи дълбините на конгоанските джунгли, изследователят изпитваше някакво особено чувство на симпатия, примесена със страх; докато се опитваше да открие истината, той внимателно проучваше всеки източник на достоверна информация, без да подминава и по-новите свидетелства, събрани от прадядо му Робърт и Самюъл Сийтън сред племето онга.

След смъртта на майка му през 1911 година сър Артър Джърмин реши да се посвети изцяло на търсенето на неведомия град. Той продаде част от имота си, за да финансира експедицията, и потегли към Конго. Щом пристигна, белгийските власти^[1] му помогнаха да си намери опитни местни водачи и той пое към тъмното сърце на джунглата. Прекара цяла година в земите на племената онга и калири, неуморно събирайки сведения за митичния град. Вождът на племето калири — старият Мвану — не само притежаваше силна памет и ясен ум, но и знаеше множество старинни легенди и предания. Той потвърди истинността на всички сказания, които Артър Джърмин беше чул, и ги допълни със собственото си мнение по повод каменния град и белите човекоподобни маймуни.

По думите на Мвану легендарният град наистина се издигал някога в джунглите и действително бил обитаван от хибридни създания, но преди много години те били унищожени от войнственото племе н'бангу. След като разрушили повечето здания и погубили жителите му, воините н'бангу отнесли със себе си мумията на богинята, заради която извършили жестокия си набег. Тази богиня представлявала бяла човекоподобна маймуна и странните същества, населявали древния град, ѝ се покланяли. Конгоанците вярвали, че тя била нещо като принцеса, която управлявала този град в миналото. Мвану нямал никаква представа какви били тези причудливи хибридни създания, но предполагал, че именно те построили превърнатия в руини град. Ученият положи големи усилия да изтръгне някаква щогоде стройна хипотеза от стария вожд, но без особен успех; за сметка

на това обаче бе възнаграден с живописна легенда за мумифицираната богиня.

Принцесата маймуна, разказваше преданието, станала съпруга на великия бял бог, който дошъл по тези земи от запад. Дълго време двамата управлявали заедно, но след раждането на сина им и тримата напуснали града. След известно време се върнали, но без детето, а когато принцесата издъхнала, нейният божествен съпруг балсамирал тялото ѝ и го положил в голям каменен мавзолей, където то станало обект на всеобщо поклонение. После си тръгнал и кракът му никога вече не стъпил по тези места. Тази легенда имаше три възможни завършека. Според първия след описаните събития не се случило нищо съществено, а мумията на богинята започнала да се счита за символ на могъществото на племето, което я притежавало. Именно поради тази причина войните н'бангу нападнали града и я похитили. Във втория вариант се разказваше, че белият бог се върнал в града и умрял в нозете на мумифицираната си съпруга. А в третия ставаше дума за завръщането на сина на белия бог — междувременно той вече бил пораснал, превръщайки се във възрастен мъж, бог или маймуна (в зависимост от въображението на разказвача), ала нямал и най-малка представа за своя произход. Артър си каза, че буйната фантазия на местните със сигурност бе украсила и изменила до неузнаваемост миниатюрното зрънце истина, залегнало в легендата.

Ала по-важното бе друго — изследователят вече не се съмняваше, че описаният от сър Уейд град наистина е съществувал, ето защо не беше особено изненадан, когато в началото на 1912 година се натъкна на развалините му. Естествено, размерите му не бяха толкова внушителни, както повествуваха легендите, обаче масивните каменни плочи от фундамента му недвусмислено свидетелстваха, че това не е просто някакво си негърско селце. За свое огромно огорчение, ученият не откри сред руините му никакви следи от писмени знаци, а заради малобройния състав на експедицията нямаше как да се разчисти проходът, водещ към системата от катакомби, за която споменаваше сър Уейд. Артър разпита вождовете на всички местни племена за белите човекоподобни маймуни и мумифицираната богиня, ала по някое време си даде сметка, че едва ли щеше да се справи сам. Трябваше му някой европейец, който да живее тук и да се грижи за събирането на информацията.

Намери го в лицето на мосю Верхарен — белгийски агент, живеещ в една от конгоанските фактории^[2]. След като изслуша изследователя, белгиецът му обеща, че не само ще открие, но и ще му изпрати мумията на богинята. Въпреки че Верхарен само беше чувал за свещената находка, той разчиташе на племето н'бангу, което по това време служеше на правителството на крал Алберт^[3], и смяташе, че лесно ще ги убеди да се разделят с това мрачно божество, похитено от техните предци. Докато плаваше към Англия, Артър си мислеше, че ако има късмет, след няколко месеца може да получи безценната етнографска реликва, която не само ще потвърди най-безумните и дръзки хипотези на неговия прапрапрадядо, но и ще изчисти името му пред научната общественост.

Докато чакаше вести от мосю Верхарен, Артър Джърмин проучи с още по-голямо усърдие ръкописите, останали от далечния му предтеча. Постепенно той почувства духовна близост със сър Уейд и ентузиазизирано се захвана с търсене на сведения за личния му живот в Англия, защото до този момент се бе интересувал само от африканските му изследвания. Ала въпреки множеството слухове за мистериозната му португалска съпруга, Артър така и не успя да открие нито едно вещественно доказателство, че тя е живяла в имението. Сякаш паметта за нея съзнателно бе изтрита от семейните анали. Ученият всячески се мъчеше да открие защо е станало така и в крайна сметка реши, че всичко се дължеше на умопомрачението на съпруга ѝ. Спомняше си, че прапрапрабаба му бе дъщеря на португалец, търгуващ с Африка. Без съмнение тя превъзходно познаваше Черния континент и навярно беше прагматичен, здравомислещ човек като баща си. Ами ако налудничавите теории на сър Уейд бяха предизвикали снизходителната ѝ насмешка? Как би реагирал съпругът ѝ на подобно поведение? Нямаше ли да я заведе в Африка, за да я накара да се убеди лично в правотата му? Ала колкото и стройни и логични да бяха предположенията му за обгърнатите в тайнственост събития отпреди век и половина, Артър ясно си даваше сметка, че не бяха нищо повече от догадки.

През юни 1913 година Джърмин получи писмо от мосю Верхарен, в което се съобщаваше, че търсенето на сакралната находка се увенчало с успех. Тази мумия действително представлявала необикновен експонат, пишеше белгиецът, и не би могла да бъде

класифицирана с лека ръка, още повече от неспециалист. Само експерт бил в състояние да определи дали тленните останки са принадлежали на човек, или маймуна; процесът по идентификация се затруднявал допълнително и от лошото състояние на балсамираното тяло. Неумолимият ход на времето и влажният климат на Конго не били сред факторите, благоприятстващи съхранението на подобна находка, особено когато мумифицирането не било извършено от специалист в тази сфера. На шията си мумията имала златна верижка, на която висял медальон с капаче; във вътрешността му обаче нямало нищо. Върху капачето бил изобразен някакъв герб. По всяка вероятност украсението било собственост на злополучен бял пътешественик, натъкнал се на воините н'бангу в лош за него час, а после те го сложили на врата на богинята в знак на преклонение. Накрая мосю Верхарен пишеше, че след като внимателно разгледал лицето на балсамираното същество, нямал търпение да види реакцията на кореспондента си, защо го определено го очаквала голяма изненада, свързана с приликата на принцесата с една небезизвестна личност. Това беше единственото лекомислено подхвърляне на белгиеца в подробното му, издържано в изключително сериозен тон писмо, което завършваше с обещанието, че пратката с находката ще пристигне при Артър след около месец.

Въпросният колет бе доставен в дома на Джърмин в слънчевия следобед на 3 август 1913 година. Изследователят тутакси се разпореди пратката да бъде отнесена в голямата зала, където се съхраняваше впечатляващата колекция от африкански образци, започната от сър Робърт и завършена от самия Артър. По-нататъшните събития са възстановени по разказите на прислугата и съдържанието на определени документи, подложени на задълбочено проучване. От всички свидетелства най-свързан и изчерпателен беше разказът на стария Соумс — дългогодишен иконом в семейното имение. Според него, след като колетът бил оставен в голямата зала, сър Артър наредил на всички да напуснат помещението. Щом това било изпълнено, джентълменът взел чук и длето и се заел с отварянето на сандъка. Последвалите удари внезапно прекъснали и се възцарила тишина; колко продължила тя, икономът не можеше да си спомни, обаче след по-малко от четвърт час той чул смразяващ кръвта вик, изтръгнал се — без никакво съмнение — от гърдите на Артър Джърмин.

В следващия миг вратата се отвори с трясък, изследователят изскочил от залата и се втурнал към парадния вход с такава бързина, сякаш го преследвал призрак. Соумс бил потресен от изражението на неописуем ужас, изписано на лицето му. Щом достигнал парадния вход, сър Артър ненадейно се спрял, поколебал се за секунда-две, след което се обърнал и се затичал надолу по стълбите, водещи към мазето.

Шокираните слуги безмълвно се взирали във вратата, зад която се скрил стопанинът на къщата, и го чакали да излезе. Той обаче така и не се появил. Никой не знаел какво точно прави долу, защото зад вратата не се чувал никакъв звук. Едва когато започнало да се мръква, откъм мазето се разнесла острата миризма на керосин; малко след това слугите дочули хлопването на вратата, водеща от сутерена на двора. Всички вкупом се хвърлили натам, обаче било твърде късно. Последният, който видял сър Артър жив, бил конярят. По думите му господин Джърмин — който целият лъщял от керосина, с който бил облян от глава до пети — се втурнал към намиращото се зад къщата тресавище и скоро се изгубил в мрака. Сетне събитията се развили с ужасяваща бързина. Слугите зърнали лумналия в далечината пламък, последван от яркия огнен стълб, който се издигнал към небето. Това бил краят не само на Артър Джърмин, но и на целия му род.

Причината, поради която овъглените останки на учения не бяха събрани в урна и погребани както подобава, трябва да се търси във вътрешността на изпратения от Африка сандък. Видът на древната богиня бе ужасяващ — полуразложена, съсухрена и оглозгана тук-там, тя представляваше мумифицирана бяла маймуна от неизвестен вид. Създанието се отличаваше със забележимо по-рехаво окосмяване в сравнение с другите примати и имаше поразително, дори зловещо сходство с човека. Детайлното описание на мумията би изпълнило читателя с неприятни емоции, ето защо няма да се спираме на него и ще споменем само две важни подробности, свързани с бележките на сър Уейд за африканските му експедиции и конгоанските легенди за белия бог и принцесата маймуна. Първо, гербът върху капачето на медальона, украсяващ шията на мумифицираната твар, бе семейният герб на рода Джърмин; и второ, шеговитият намек на мосю Верхарен за приликата на богинята с една небезизвестна личност се отнасяше не за някой друг, а именно за потресения Артър Джърмин, прапраправнук на сър Уейд Джърмин и тайнствената „португалка“, която никой никога

не беше виждал. Впоследствие членовете на Кралския институт по антропология изгориха мумията и хвърлиха медальона в кладенеца, а някои от тях и до днес не искат да признаят, че Артър Джърмин изобщо някога е съществувал.

[1] След 1885 г. Конго става лично владение на белгийския крал Леополд Втори. На 15 ноември 1908 г. той официално се отказва от личния си контрол и продава страната на Белгийския парламент. Конго получава независимост едва през 1960 г. — Б.пр. ↑

[2] Фактория — обособено селище на търговии на територията на друга страна. Факториите възникват в средновековна Европа като търговски обединения, опериращи на чужда територия, които защитават общите интереси на търговците пред местните власти. — Б.пр. ↑

[3] За да държат многомилионното население на Конго под контрол, колонизаторите създават т.нар. Обществени сили — армия, сформирана от представители на местни войнствени племена и командвана от европейски офицери. В резултат на зверствата в периода на белгийското владичество в Конго са избити 10 милиона души. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.